

Blackout - výpadek

Svět byl ve válce, jen se o tom nemluvalo.

Obyčejní lidé si poklidně žili své stereotypní životy lapeni v pavučině lží, která je úspěšně uchovávala v blažené nevědomosti, zatímco naši vůdci v tichosti sváděli bitvy o území, nerostné bohatství a své neprávem nabyté pozice, které se jim podařilo získat jen díky korupci a penězům.

Tisíce mrtvých, města v troskách a žádné vysvětlení.

Všichni moc dobře věděli, že něco není v pořádku, ale ovládnuti strachem mlčky přijímali všechnu špínu a nespravedlnost, která se kolem nich děla, protože kladení otázek byl risk, který nebyl nikdo ochotný podstoupit.

Žili jsme v bublině okrádání o informace, na které jsme měli právo, protože se nás bezprostředně týkaly. Dovolili nám znát jen útržky pravdy vytržené z kontextu a nechávali si pro sebe to nejdůležitější a to, že svět se vinou jejich chamtivosti a nenasytnosti stal časovanou bombou, jejíž exploze byla otázkou pouhých několika měsíců.

Před blížící se zkázou nás zachránil temnota.

Té noci přišel svět o veškeré připojení. Masivní blackout zapříčinil výpadek elektrického proudu a selhání všech záložních generátorů, které nebylo možné zprovoznit. Nejednalo se o poruchu, nebo snad nešťastnou nehodu, ale o dobrý úmysl skrytý za špatnými činy.

Selhání internetového připojení a mobilních sítí byla poslední kapka. Vládní složky byly zoufalé, technická podpora bezradná a lidé vystrašení. Lidstvo na několik hodin osleplo, aby se s prvním svítáním mohlo probudit do života, ve kterém neexistují tajemství, ani lži.

Všechno to, co před námi skrývali, všechny podvody, tajné dohody, podplácení, hrozby i tajné plány na odstranění nepohodlných osob, to všechno a ještě mnohem víc bylo s navrácením veškerých připojení vypuštěno do světa a zpřístupněno veřejnosti.

Ano, nabourání se do vládních serverů, ovládnutí techniky a krádež citlivých informací neznámým hackerem odvrátilo hrozící zánik naší civilizace, když zná nepřítel vaše plány, do boje se nepohrnete, ale zároveň to spustilo řetězec událostí, který nás připravily o svobodu.

Naši vládcí pochopili, že nejsou nedotknutelní, a to v nich probudilo strach, který se snažili zahnat získáním kontroly nad každým z nás. Inženýři a programátoři celé měsíce pracovali na nových bezpečnostních opatřeních, která vzala lidstvu veškeré soukromí.

Odposlechy telefonátů, kontrola konverzací na veškerých sociálních sítích, kamery v ulicích měst střežící každíčký pohyb všech občanů, jejichž identita byla rozpoznávána komplikovaným systémem obsahujícím veškeré informace o každém z nás, od jména přes veškeré rodinné příslušníky, přátele i bývalé partnery až po navštěvované webové stránky.

Naše životy už nepatřily nám, patřily jim, stejně jako naše tajemství, přání a v jistém slova smyslu i myšlenky, a to bylo něco, s čím se ne všichni dokázali smířit.

„Mám to!“ vyjekne mladík, jakmile zaslechne bouchnutí domovních dveří, které znamená jediné, jeho spolubydlící je zpět.

„Máš co?“ vydechne dívka otráveně, za chůze se vysvlékne z kabátu a ten bez většího zájmu odhodí na nejbližší kus nábytku, kterým je kožené křeslo.

„Už vím, jak to udělal!“ věnuje brunetce rychlý pohled, načež se obrátí zpět k obrazovce svého notebooku.

„Můžeš se prosím vyjadřovat trochu konkrétněji? Nemám nejmenší ponětí, o čem to zase mluvíš,“ pokrčí brunetka rameny a zamíří do skromné kuchyňky oddělené od obývacího pokoje barovým pultem.

„Mluvím o výpadku před dvěma lety. Ta katastrofa, kterou doted' všichni řeší, a která nás připravila o soukromí, vzpomínáš?“ „Máš pocit, že jsem úplně blbá?!“ zamračí se dívka a věnuje svému spolubydlícímu nehezký pohled, načež otevře lednici pátrajíc po něčem k snědku.

„To neříkám,“ brání se mladík, aniž by vzlédl od příkazového řádku a blikajícího kurzoru na obrazovce laptopu. „Ale naznačuješ to,“ ohradí se brunetka. „Možná,“ připustí. „Někdy mám zkrátka pocit, že ti tohle všechno vůbec nevadí.“ „Co konkrétně máš na mysli?“ „Vidíš?! Tak přesně o tomhle mluvím, Eleno! Neštvte tě, že nás ovládají jako loutky, a že vědí o všem, co děláme?“ „Vlastně ani moc ne, nemám co skrývat.“ odpoví klidným hlasem, zavře lednici a pustí se do rozbalování mražené pizzy. „Navíc, i kdyby mi to vadilo, nezáleží na tom. Takhle to zkrátka je a nic s tím nenaděláš, Alexi, tak se s tím prostě smiř,“ poradí svému kamarádovi, jako by snad doufala v to, že si její slova vezme k srdci a pro jednou ji poslechne. „Ty s tím možná nic nezmužeš, ale já ano a nehodlám tu jen tak sedět, když mám moc něco změnit,“ zamručí Alex.

„A je to tady zase!“ zaúpí Elena prudce odhazující krabici od pizzy na kuchyňský pult. „Ty nemáš žádnou moc! Jediný, čeho tímhle rýpáním se ve věcech, do kterých ti nic není, dosáhneš, budou hodně veliké problémy a ta nejhorší část je, že to nepostihne jen tebe, ale i mě, protože s tebou bydlím a trávím převážnou část svého času, čehož začínám litovat čím dál víc!“ křikne pobouřeně, marně se snažíc přivést tvrdohlavého Alexe k rozumu. „Bez obav, když se to zvrtně, jediný, kdo to odnese, budu já,“ ujistí Elenu, ale obav ji tak rozhodně nezabaví. „Dělej, jak myslíš, ale nezapomínej, že jsi jen malá rybka, zatímco oni jsou žraloci, nemáš proti nim šanci.“

Moc dobře věděla, o čem mluví. Jako zaměstnanec nejmocnější korporace zajišťující vnitřní bezpečnost, jinými slovy udržující kontrolu nad všemi a vším, byla několikrát svědkem toho, jak to chodí a stejně tak si byla vědoma oné děsivé skutečnosti, že pokud bude Alex i nadále strkat nos do cizích záležitostí, nedopadne to pro něj dobře.

Jeho odhodlání získat zpět svobodu a spravedlnost byl risk, ale Alex ho hodlal podstoupit. Těžko říci, jestli byl natolik odvážný, nebo snad hloupý, ale v tu chvíli to nehrálo roli.

Držel v rukou klíč ke všemu, po tolika měsících se mu podařilo najít skulinu, nenápadná dobře ukrytá zadní vrátka, které před dvěma lety pomohla neznámému hackerovi ovládnout veškerou dostupnou techniku. Moc dobře věděl, že tentokrát to bude těžší, vše bylo mnohem lépe zabezpečené, ale i přes nízké procento úspěšnosti to stálo za pokus.

Poháněny odhodláním a silnou dávkou kofeinu pobíhají Alexovi prsty po klávesnici a tvoří počítačový program, jehož jediným účelem je ničit. Nevnímá čas, míjí soumrak a ulice města se noří do neprostupné temnoty, kterou za několik hodin vyhánějí zlatavé sluneční paprsky přinášející úsvit nutící Elenu opustit vyhřátou náruč postele.

„Byl jsi vzhůru celou noc?!“ zhrozí se při pohledu do Alexovy nezdravě pobledlé tváře.

„Jo,“ potvrdí, aniž by vzhlédl od klubka kabelů propojujících trojici stolních počítačů zabírajících celou plochu masivního konferenčního stolu.

„A dělal jsi co?! Prosím, řekni, že ne to, co si myslím,“ zaprosí. „Netuším, co si myslíš,“ odbyde ji střídavě pobíhající mezi počítači a svým notebookem. „Myslím si, že děláš obrovskou chybu,“ odpoví před tím, než za sebou zabouchne dveře koupelny, kterou opustí až po necelé půl hodině učesaná, namalovaná a připravená vyrazit do práce.

„Když už jsme začali mluvit o mých chybách,“ nadhodí Alex, což donutí Elenu zastavit se uprostřed cesty do předsíně. „Nechtěla bys mě před jednou chybou zachránit?“ Povytáhne zvědavě obočí a nasadí svůj šibalský úsměv. „Víš, že ani ne?“ uchechtne se Elena. „Jsi si jistá? Něco mi říká, že kdyby tvého spolubydlícího chytily při vloupačce do serverovny, nevyšla bys z toho zrovna s čistým štítem,“ prohodí, jako by nic. „To mě tu teď jako vydíráš?!“ zhrozí se a věnuje Alexovi zamračený pohled. „Tak tohle bych od tebe opravdu nečekala,“ nasadí zklamaný výraz, načež si založí ruce na hrudi. „Nevydírám tě, jen tě prosím o pomoc.“ „Neslyšela jsem slovíčko prosím,“ našpulí panovačně rty.

„Fajn, pomůžeš mi prosím dostat tohle,“ zdvihne do vzduchu černý flash disk titěrných rozměrů. „do systému vaší firmy?“ „Chci vědět, co to je?“ „Čím míň víš, tím líp pro tebe, ale pokud chceš znát podrobnosti,“ „Nechci,“ utne ho a natáhne se pro flash disk, který uschová do jedné z mnoha kapes své kabelky. „Tohle mám u tebe,“ dodá před tím, než se vydá do předsíně, v rychlosti si obuje lodičky na jehlovém podpatku a v tichosti opustí byt.

Elena brala své povolání vždy vážně.

Nikdy nechodila pozdě, nemeškala s odevzdáváním svých projektů, vyhýbala se konfliktům se spolupracovníky i vedoucími a každý z jejího oddělení by ji označil za toho nejspolehlivějšího člena jejich rozsáhlého týmu. Představa někoho takového, jak sabotuje úsilí firmy, byla absurdní, a přesto se stala skutečností.

„Já prostě nevím Alexi! Je tu tolik portů a kabelů a všechny vypadají stejně! Nemám nejmenší ponětí, co mám kam zapojit!“ Vyjekne polohlasně a ohlédne se přes rameno ke dveřím místnosti se servery, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje.

„Klid, zhluboka se nadechni a popiš mi, co vidíš,“ konejší ji. Od vytouženého cíle ho dělí jediné a to jeho panikařící kamarádka.

„Dobrá, teď mě pozorně poslouvej, současně vypojíš třetí a pátý kabel, počkáš pět sekund a zase je současně zapojíš, ale opačně, rozumíš?“ „Třetí a pátý, takže žlutý a zelený?“ otáže se roztřeseným hlasem. „Ano, žlutý a zelený,“ potvrdí, přestože až do té chvíle netušil, že kabely jsou od sebe barevně odlišeny.

„A co potom?“ zeptá se Elena nejistě, mobil si u ucha přidrží ramenem a váhavě uchopí kabely, které se chystá odpojit. „Potom zapojíš flash disk do jakéhokoli volného portu vpravo od tebe a jednoduše odejdeš.“ „To je všechno?“ „Ano EI, to je všechno, připravena?“ „Ne.“ „Fajn, tak do toho.“

Se zatajeným dechem postupuje Elena přesně podle instrukcí, zatímco Alex upřeně sleduje obrazovku svého notebook a netrpělivě vyčkává, až mu jeho program, nahraný na flash disku, umožní přístup do serveru společnosti, skrz kterou samozvaní vládci ovládají životy každé žijící bytosti.

„Ano!“ vykřikne nadšeně, když se na hlavní ploše objeví tabulka podávající hlášení o úspěšném proniknutí veškerými ochrannými systémy serverů. „Máme to, EI! Jsme tam!“ „Takže už konečně můžu vypadnout?“ „Rozhodně,“ potvrdí, veškerou svou pozornost upřenou ke své nově nabyté moci, kterou si neplánoval ponechat. Chtěl spravedlnost a svobodu pro všechny, ne jen pro sebe, a k jejich získání bylo zapotřebí zničit všechno, co bylo do té chvíle vytvořeno.

Už žádné kamery, odposlouchávání ani sledování, žádné záznamy o každém, kdo kdy zavítal na internet.

„Jsme skvělý zločinecký tým, měli bychom podobné akce podnikat častěji,“ prohodí Alex. „Ne díky, jednou mi to stačilo,“ zamručí Elena, načež se vyděšeně zastaví na prahu místnosti, kterou už nikdy neopustí.

„Slečno? Pro vstup do téhle části oddělení nemáte oprávnění.“

Jediná věta stačí k tomu, aby se Alexovo nadšení rozplynulo jako pára.

„Já jen,“ „Řekli ti, že máš jít zkontrolovat teplotu v místnosti kvůli přehřátí serverů,“ snaží se Alex celou situaci zachránit a radí ji přes mobil. „Měla jsem jít zkontrolovat teplotu,“ vykoktá Elena, která nepatří mezi zrovna nejlepší lháře, přesto by jim ona lest vyšla, nebýt nově příchozího.

„Pane! Někdo se naboural do našich serverů! Máme tu dalšího hackera a pomalu ztrácíme kontrolu!“

Následující sled událostí je až příliš rychlý a zmatený, než aby ho Alex stačil vnímat.

Jedním si je ale jistý, výstřel nikdy nevěstí nic dobrého.

„EI?! EI jsi v pohodě?! Odpověz!“

Druhý blackout, v mnoha ohledech téměř identický s tím prvním, trval téměř dva dny a jeho způsobení si vyžádalo nevinný život. To byla cena za navrácení naší ukradené svobody a soukromí, o které bude každý z nás svádět boj už nadosmrti, protože informace jsou mocnou zbraní a v nesprávných rukách mohou zabíjet.